

လမ်းဆုံ

တစ်မိုးအောက်

သူမအတွက်ကတော့ မောင်ဟာ တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက်သာပင်။ သို့ပေမဲ့ မောင့်အတွက်ကျတော့ သူမဟာ တစ်မိုးအောက် နှစ်ယောက်အနက်က တစ်ယောက်သော သူမျှသာ ဖြစ်ရလိမ့်မည်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ သံသယ မဝင်ခဲ့ဖူးပါ။

မောင့်ရင်ခွင်ဟာ သူမအတွက် သေတပန်သက်တဆုံး လုံခြုံနွေးထွေးလိမ့်မည်လို့ သာ "မိုးမေမိ" က ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။

(၁)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကြည်လင်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးလေးများကို မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ဝံခတ်ရင်း မိုးမေမိက အေးစက်စက် ရေရွတ်မိသည်။ သူမရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ကိုနေလင်းထံ၌ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု စိတ်ရှုပ် စိတ်ပျက်မှုတို့ ကို သိသိသာသာ မြင်တွေ့လိုက်ရကာ ကိုနေလင်းက ထိုင်ရာမှ ထလျက် မလှမ်းမကမ်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၌ မိုးမေမိကို ကျောခိုင်းရပ်လိုက်ပါသည်။

“မယုံဘူး”

သူမထံမှ နောက်တစ်ခွန်း အသံထပ်ထွက်လာလျှင် ကိုနေလင်းက မိုးမေမိကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တစ်ခဏစိုက်ကြ

ညှိနေပြီးလျှင် သူ့လက်ထဲက မီးငွေ့ငွေ့နှင့် တစ်ဝက်ကျန် စီးကရက်ကို စားပွဲပေါ်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်တွင် လာရောက် ထိုးခြေလိုက်သည်။ ။

ကိုနေလင်း မျက်နှာမှာ စိတ်ညစ်ညူးနောက်ကျိနေသလို ဖြစ်နေကာ နဖူးစပ်က ချွေးတို့ ကို လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ယူ၍ မောကြီးပန်းကြီး ပွတ်သုတ်ပစ်ရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်ရင် မပြောချင်ဘူးဗျာ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လာပြောသေးလဲ”

မိုးမေမိ အသံက ခပ်စွာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ကိုနေလင်းသည် ပို၍ စိတ်ညစ်လာပုံ ရလေသည်။ ။

“ရှင်က မောင့်သူငယ်ချင်း အရင်းလည်း ဖြစ်ရက်နဲ့ ”

“သူ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရက်နဲ့ လာပြောတာဆိုကတည်းက ခင်ဗျား နားလည်သင့်တယ် မိုးမေမိ၊ မပြောမဖြစ်လို့ မပြောဘဲ မနေသင့်လွန်းလို့ သာ လာပြောတယ်ဆိုတာ”

မိုးမေမိသည် လွင့်မျောနေသလိုဖြစ်သော အာရုံတွေကို စူးစိုက်မှုရအောင် မနည်း လိုက်လံစုစည်းနေရကာ လက်ဖျားခြေဖျားတို့ တဖြည်းဖြည်း စူးကျင်အေးစက်လာသည်။ ။

အသေအချာကြည့်လျှင် ထိုလက်ဖျားကလေးများ သာမက သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးပါ မသိမသာ တုန်ယင်နေသည်။ ။ တုန်ယင်ပါစေ။ ဒါ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရတဲ့ ခံစားချက်ကြောင့်ပါ။ တခြား တစ်ခုခုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။

“ရှင်ဟာ အခု ရှင့်သူငယ်ချင်း အရင်းတစ်ယောက်ကို သူ့ကွယ်ရာမှာ အပုပ်ချနေမိတယ် ဆိုတာ ရှင် သတိပြုမိရဲ့ လား”

ကိုနေလင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ သူ့ရဲ့ ကားသေ့နှင့် စီးကရက်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ။

“ကျွန်တော် ပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သွားဦးမယ်မိုးမေခါ၊ ကျွန်တော် စေတနာတစ်ခု ရှေ့ထားပြီး အတန်တန် ကြိုးစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားက ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့ရင် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ချက်ချင်း အိမ်တံခါးဝ ရောက်သွားသော ကိုနေလင်းကို မိုးမေခါက စိမ်းစိမ်းကြီး လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။ အံ့ကိုလည်း ကြိတ်ထားမိသေးကာ ရင်တွေလည်း တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေသည်။ ။ ဖိနပ်ကို မတ်တတ်မှ ပင်စွတ်ကာ ကြိုးတွေ သေချာငုံ့ချည်မနေတော့ဘဲ ကိုနေလင်း ထွက်သွားတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ...

“ကိုနေလင်း”

လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ ။ ကိုနေလင်းက လှည့်မကြည့်။ ခြေလှမ်းတော့ ရပ်သွားသည်။ ။

“ရှင် ခဏ လာပြန်ထိုင်ပါဦး”

မိုးမေခါ အသံက အနည်းငယ် တုန်လှုပ်နေပါသည်။ ။ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် တစ်ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ ဖိနပ်ပြန်ချွတ်ကာ ပြန်ဝင်လာထိုင်လိုက်သော ကိုနေလင်းကို မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေမိကာ သေချာထိုင်မိပြီးပြီဆိုမှ ...

“ကျွန်မ တစ်ခု စဉ်းစားမိတာက ...”

“ပြောပါ၊ ခင်ဗျား ဘာစဉ်းစားမိလဲ”

“တစ်ချိန်တုန်းက ရှင်ကလည်း မောင်နဲ့ အပြိုင် ကျွန်မကို စိတ်ဝင်

စားခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ ...”

ကိုနေလင်း မျက်နှာသည် ဖြန်းခနဲ ရဲတွတ်သွားကာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ပြန်ထလိုက်ပါသည်။ ။

“တော်ပြီဗျာ ... မိုးမေမါ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် လာမပြောခဲ့မိရင် အကောင်းသား၊ ကျွန်တော်ဟာ အခု လက်ထပ်တော့မယ့် လူတစ်ယောက် ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားသိတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဲဒီတစ်ချိန်က သံယောဇဉ်ကြောင့်ရော၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတဲ့ ပတ်သက်ဘက်လိုက်မှုကြောင့်ရော၊ မဖြစ်သင့်တာတစ်ခု မဖြစ်ရအောင် အမှန်ဘက်က ရပ်တည်အသိပေးသင့်တယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး လာပြောဖြစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့် စေတနာကို ဒီလိုစော်ကားတဲ့ စကားမျိုး အပြောခံရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရင် လုံးဝ ဒီကိုမလာခဲ့ဘူး မိုးမေမါ၊ ခင်ဗျား ... အတော်ပြောရက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ”

“ကိုနေလင်း”

မိုးမေမါ၏ အသံသည် တိုးဖျော့တိမ်ငုပ်သွားပါသည်။ ။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ကဲ ... ခင်ဗျား လိုအပ်ရင်သာ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“ကိုနေလင်း ... စိတ်မဆိုးဘူး ဆိုရင် နေပါဦးနော်”

မိုးမေမါသည် ရုတ်တရက် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပါသည်။ ။ သိသိသာသာ တုန်ယင်လာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ဟာသူ လက်ပိုက်ကာ ငြိမ်အောင် အားထုတ်နေရင်း ...

“တကယ်တော့ အဲဒီစကား ကျွန်မ ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး ၊

ရည်လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ လွတ်ခနဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောထွက်သွားလဲ မသိလိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုနေလင်း၊ ခွင့်လွှတ်တယ် ဆိုရင် ပြန်ထိုင်ပါနော်၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်မ ချမ်းလည်း ချမ်းတယ်၊ ကျွန်မ ... ဖျား ... ဖျားပြီထင်တယ်”

တဖြည်းဖြည်း ပိုတိုး၍ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသော မိုးမေခါကို ကိုနေလင်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ကာ အိမ်ထဲဘက်လှည့်၍ ...

“ဒေါ်ညို ... ဒေါ်ညို”

အသံကျယ်နှင့် အော်ခေါ်လိုက်၍ ဒေါ်ညို နောက်ဖေးဘက်မှ ထွက်လာပါသည်။ ။

“ဒေါ်ညို ... ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် အမြန်ဆုံးဖျော်ခဲ့၊ ဪ ... အနွေးထည်တစ်ထည် အရင်ယူပေးလိုက်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိုးမေခါ ... ခင်ဗျား သတိထားမှ ပေါ့၊ စိတ်ကို လွှတ်မထားနဲ့ ၊ ခင်ဗျားကိုယ် တအားတုန်နေတယ်၊ စိတ်တင်းလိုက်ပါ”

မိုးမေခါသည် ဒေါ်ညို ယူလာသော အနွေးထည်ကို ဝတ်သည်။ ။ အနွေးထည်ရဲ့ နွေးထွေးမှုက သီးသန့်၊ ဟိုးရင်ထဲသွေးထဲက ချမ်းခိုက်ခိုက် တုန်နေတာက သီးသန့် ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် ဤအတုန်က ရပ်သွားပါသည်။ ။

ကိုနေလင်းက ဆက်တီတစ်ခုတွင် မှီလျော၍ ထိုင်ကာ မိုးမေခါကို စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။ စောစောက စကားကို လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်မိသည့်အတွက် ခုတိုင် မိုးမေခါ ရှက်နေမိပါသည်။ ။

ကိုနေလင်း သူမကို စိတ်ဝင်စားဖူးတာ မှန်သည်။ ။ ဒါသည် မောင်ပြ

နံပြောပြလို့ မိုးမေခါ သိရတာဖြစ်သည်။ အိမ်ကို တရင်းတနီး ဝင်ထွက် လည်ပတ်တတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့် လည်းကောင်း သိသာအောင်တော့ မပြသခဲ့ပါ။ သို့ပေမဲ့ မောင်နှင့် မိုးမေ ခါ ချစ်သွားကြပြီဆိုတာ သိတဲ့ အခါ ကိုနေလင်းသည် ချက်ချင်းပဲ နောက်ဆုတ်၍ ခြေလှမ်းရုတ်၍ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတစ်ယောက် အနေအထားကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ။

အတော်နှင့်လည်း အိမ်ကို ပြန်ပြီးမဝင်ထွက်ခဲ့။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင် ကာနီးလေးမှ ပင် မောင့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေ နှင့် မိုးမေခါကို ပြန်လည်ဆက်ဆံလာတာ ဖြစ်သည်။ ။ ကိုနေလင်း တည်ကြည်တာ အနေမှန်တာတွေ သူမ သိပါလျက် ...။

ဘာကြောင့်များ ဤပါးစပ်က ဤရှက်စရာ စကားကို လွှတ်ခနဲ ဆိုမိ ပါလိမ့်။ မောင့်သတင်းကို မဖြစ်စေချင်လွန်းသောဆန္ဒ ပြင်းထန်အားကြီးလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ။

“ကိုနေလင်း ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ် ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ခဏ သတိလက်လွှတ် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ကော်ဖီကို သောက်ပြီးလျှင် မိုးမေခါသည် အနွေးထည်ကို ပြန်ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဖြူဝင်း၍ နုနယ်ကြည်လင်သော မိုးမေခါ မျက်နှာက လေးသည် အခါခပ်သိမ်းပင် ကလေးတစ်ယောက်အလား အပြစ်ကင်းစင်ပေသည်။ ။

မျက်လုံးဝိုင်း နှုတ်ခမ်းဝိုင်းလေးတို့ က ခုချိန်ထိပင် အပြည့်အဝ မရင့်ကျက်သေးပေ။ တကယ်တော့လည်း သူမအသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်

သာသာကလေးသာ ရှိသေး၍ ကြီးလှပြီ မဆိုနိုင်။ ဘဝမှာ ဆိုးဝါးပြင်းထန်သော ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုးမှ လည်း မကြုံဖူးသေး၍ သူမရဲ့ ဘဝအသိ ခံစားချက်တို့ ဟာ သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းသာ အတိပြီးနေခဲ့တာပင်။

အားလုံးထဲမှာ မျက်တောင်ကျော့ကြီးများ ဝိုင်းရံထားသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ကလေးဟာ ကရုဏာသက်စရာ အကောင်းဆုံးပင်။ လောကကြီးထဲတွင် သူကလည်း သူများ အပေါ် မကောင်းတာမလုပ်၊ သူများ တွေကလည်း သူ့အပေါ် မကောင်းတာမလုပ်၊ မဟုတ်တာ မကြံစည်၊ သူ့အပေါ်လူတကာက ဖြောင့်မတ်ဖြူစင်ခင်မင်နေကြလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချ အေးချမ်းနေသည့် မျက်လုံးလေးတွေတည်း။

“ကျွန်မ ... ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ကိုနေလင်း”

ထိုမျက်လုံးကလေးတို့ မျက်ရည်စိုစွတ်ကာ သနားစဖွယ် မျက်စိသူငယ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်သည် ။

“ခုတော့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အိတို့ လည်း ကူညီစဉ်းစားပေးမှာ ပေါ့၊ လောလောဆယ်က ခင်ဗျား သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ ၊ သိထားနှင့်အောင် ပြောထားတာ၊ ခင်ဗျားက သိပ်ရိုးသားတယ် မိုးမေမါ၊ ဒါကြောင့် ဒီအဖြစ်ကို လျှပ်တစ်ပြက် အငိုက်မိမသွားအောင် ကြိုအသိပေးထားတဲ့ သဘောပဲ”

“အခုမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တာတောင် ကိုးလနီးပါးပဲ ရှိသေးတယ် ကိုနေလင်းရယ်”

မိုးမေမါ အသံလေးက လှိုက်ခတ်လာသည် ။ ကိုနေလင်းက သက်ပြ

င်းတစ်ချက်ချင်း ...

“ဒီကိစ္စက ခင်ဗျား ထင်သလို အိမ်ထောင်သက်တွေ ရ လာပြီးမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖောက်ပြန်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး မိုးမေခါ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလေးနက်တယ်၊ သူတို့ ချင်း စ,ပတ်သက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုရင်တော့ ဆယ့်ငါးနှစ်နဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြား ရှိပြီ”

“ရှင်”

မိုးမေခါသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကာ အလန့်တကြားပင် အာမေဍိတ် ပြုမိသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ပါ အပါအဝင် အားလုံးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ အသက်ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်တွေကတည်းက ခင်မင်ပေါင်းသင်းလာကြတာ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက အထက်တန်းကျောင်းသားတွေ ဘဝကတည်းက စ,ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ... အခု ကျွန်တော်တို့ အသက်သုံးဆယ်တွင်း အချိန်မှာ နှစ်တွေ တွက်ကြည့်ပေါ့ ...

သူတို့ ဆယ်နှစ်ကျော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးမှ ကွဲကွာသွားတာ၊ နှစ်နှစ်လောက်နေတော့ ခင်ဗျားကို သူ တွေ့တယ်၊ မေတ္တာသက်ဝင်တယ်၊ ကမ်းလှမ်းတယ်၊ ခင်ဗျားလက်ခံပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

အင်း ... ရှက်ဖို့ တောင် ကောင်းပါသည်။ ။ ဟိုဘက်ဇာတ်လမ်းရဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာတွေက ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်လို့ ပြောဆိုသုံးနှုန်းနေချိန်မှာ သူမတို့ ဘက်က ဇာတ်လမ်းမှာ တော့ အချိန်ကာလ ချိုးရေသတ်မှတ်ရမှုက တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ဆိုတာလေးတွေ။

“အခု ... အခု ပြန်တွေ့ကြတယ်ပေါ့”

“အခုမှ ပြန်တွေ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြန်တွေ့တာ ကိုးလနီးပါးရှိပြီ မိုးမေမိ”

မိုးမေမိ မျက်နှာမှာ ငယ်၍ ပျက်သွားရပါသည်။ ။ ကိုးလနီးပါးတဲ့ ...။ သူမတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်ပဲ ...။ မျက်နှာကလေးသည် နီမြန်း၍ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ တဆတ်ဆတ် လှုပ်လာသည်။ ။

“ဒါ... ဒါဖြင့် ...”

“ခင်ဗျားတို့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် နှစ်ရက်မှာ သူ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတယ်”

“အချိန်ကိုက်ပြီးတော့ပေါ့နော်”

“မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။ သူ ပြန်လာတာ 'မြူခိုး' လက်ထပ်တော့မယ်လို့ သိလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ဟာသူ ပြန်ရောက်လာတာက ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်ဖို့ နှစ်ရက်အလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေတာပါ”

“မောင့်ဆီ သူ ချက်ချင်းဆက်သွယ်လိုက်မှာ ပေါ့နော်”

“မင်္ဂလာဆောင်မယ့် မနက်ပဲ မြူခိုးဆီကို သူ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာဆောင်နေ့ဆိုတာတော့ သူ သိသွားတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က မြူခိုး နည်းနည်းတုန်လှုပ် ချောက်ချားနေတာ မိုးမေမိ မှတ်မိရင် မှတ်မိပါလိမ့်မယ်”

မိုးမေမိ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။

“သူ ရန်ကုန်မှာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်ကို တက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ...”

“မောင်က သူ့ကို ဆက်သွယ်တာလား၊ သူက မောင့်ကို ဆက်သွယ်
တာလား”

အမောတကော မေးလိုက်မိပါသည်။ ။

“အင်း ... အဲဒါ ပြောရခက်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူက
တစ်လတစ်ခါလောက် ရန်ကုန်ကို ဆင်းဆင်းလာတယ်”

“သူတို့ တွေ့ကြတာပေါ့နော်”

“တွေ့ကြမှာ ပေါ့”

ကိုနေလင်းက မရေမရာ ဖြေသည်။ ။

“ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်ပါ မိုးမေမိ၊ ခုအခြေအနေက သူက ရန်ကု
န်မှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်တော့မယ်၊ ဒီတော့ ရန်ကုန်မှာ အနေများ တော့မ
ယ့်သဘော ဆောင်လာတယ်၊ ဒီတော့ တွေ့စရာရှိရင် ပိုတွေ့ဖြစ်ကြ
တော့မယ်လေ ...

အဲဒီတော့ မိုးမေမိ သိထားရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပြီး ကျွန်
တော် အိကို တိုင်ပင်တော့၊ အိကလည်း ပြောပြထားစေချင်တယ်၊
အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခုလိုလာဖွင့်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် မြူခိုးအပေါ်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သစ္စာမရှိရာများ ကျသွားမလားလို့ အ
တန်တန် ချင့်ချိန်ခဲ့သေးတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ... ဝိုင်းပြီး ဖုံးကွယ်ထားခြင်းအားဖြင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ခင်ဗျားအ
ပေါ် မတရားရာ ကျနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်၊ အဲဒါကြောင့်
ဒီစကားတစ်ခွန်းကို မပြောချင်ဘဲ၊ မပြောရက်ဘဲ ထက်သန်မှု လုံးဝမပါ
ဘဲ လာပြောရတာ”

မိုးမေမိသည် မျက်နှာပူခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း၊

ဆုံးရှုံးကြကဲ့ခြင်း၊ ခံစားချက်မျိုးစုံနှင့် ရင်ထဲအောင့်၍ နာနေကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ...

“မောင်က ဖောက်ပြန်နေတယ်ပေါ့နော် ကိုနေလင်း”

“ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ ပြောရင်လည်း လုံးဝပြည့်စုံမှန်ကန်တဲ့ စကား မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတယ်လို့ ပြောမှ ...”

မိုးမေမိအား ဤစကားသည် တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေပိုင်းခုတ် သတ်ဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ပင်။ သေမတတ် ခံစားလိုက်ရကာ ဘာစကားမှ မဆက်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ သာ ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့် စီးကျ လာလေသည် ။

“မိုးမေမိ မျက်ရည်ကျတာတွေ့ရင် အိက သူလည်း ရောငိုမိလိမ့်မယ် ဆိုပြီး လိုက်မလာတာဘဲ၊ သွေးအေးလောက်မှ လာခဲ့မယ်တဲ့ ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“သွေးက ဘယ်တော့မှ မအေးနိုင်ပါဘူး ကိုနေလင်း၊ ကျွန်မတို့ အိမ် ထောင်သက် တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူးရှင်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သွေးပူပူနဲ့ ထင်ရာလျှောက်လုပ်လို့ တော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး မိုးမေမိ၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားပါ”

“ကျွန်မ ခေါင်းလည်း မအေးဘူး၊ ပူထူနေပြီ ကိုနေလင်း၊ ကျွန်မ ရူးမတတ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ မသိဘူး”

မိုးမေမိ ရှိုက်ငိုနေတာကို ကိုနေလင်းက စိတ်ညစ်နေရခက်စွာ ရှုံ့မဲ့၍ ကြည့်နေရင်း ...

“တိတ်ပါဦးဗျာ၊ ငိုနေလို့ ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စ ဆိုရင် ပိုင်းတောင်

ငိုပေးပါတယ်။ ငိုနေလည်း အလကားပဲဗျာ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ဘာမှ မသိသေးသလို နေရမယ်။ ဘာလုပ်မယ် ဘယ်လိုကြိုးစားမယ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ ရတဲ့ အထိပေါ့”

“ကျွန်မ အဲသလောက် ဟန်ဆောင်ကောင်းပျံ့မလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းရမှာပဲ”

မိုးမေခါသည် ကိုနေလင်းကို အားကိုးတကြီး ငေးကြောင်ကြောင် လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

“ခင်ဗျား မြူခိုးကို သိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား မိုးမေခါ”

“ချစ်တယ် ... ကျွန်မ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ကြိုးစားမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ”

မိုးမေခါက အသက်မရှူသလို ငြိမ်ငေးနေသည်။ ။

“သူ ... သူက ... ဘယ်သူလဲဟင်၊ သူ့နာမည်ကကော”

“မြမင်းသင် ... တဲ့ ”

“မြမင်းသင် တဲ့ လား၊ ပြီးတော့ သူက လှသလား ကိုနေလင်း”

“အင်း ... သူက သိပ်လှတယ်”

★